

че той не знае за съществуването на такъв законъ и поиска да му го покажж, въ прѣводъ на турски, както и българското *джеридие* (вѣстникъ), гдѣто е обнародванъ. Нека споменж тука, че прѣвода отъ турски направи учителътъ на турския языкъ въ търновскитѣ училища, отдавна починжлий А. Границки, за който прѣводъ му платихъ труда съ 100 гроша. И когато съ тоя прѣводъ и съ вѣстника отидохъ при мотесарифина и считахъ работата на реда си и свършена, той като прочете прѣвода рече ми:

— Такъв законъ да има не знайме и не можемъ да ти дадемъ *мазбатата*, която по тоя законъ искашъ, освѣнъ когато бихж попитали и поискали такава отъ Цариградъ, гдѣто трѣбва и да се отнесешъ като отидешъ лично тамъ.

Въ Цариградъ бѣхъ ходилъ за първи пхтъ прѣдняя година (1857) по търговска работа, но тоя пхтъ трѣбваше да отида повечето за тая, което и направихъ. Шомъ пристигнхъ въ Цариградъ потърсихъ да намѣря нѣкое влиятелно лице при В. Порта за цѣлтъ на отиванието ми тамъ. Приятелътъ, Д. Цанковъ, който одобри и похвали намѣрението ми, веднага ме прѣпоржча на единъ французинъ българофилъ, г-нъ Амияблъ, който знаеше турски и, по какви вече причини, не знаж, имаше свободенъ входъ и въ всеко врѣме при *Вюкеята*. Той ми назначи даже и врѣме, да го чакамъ на *Бабу-Алието*. Докакахъ го. Той влѣзна въ стаята на Харджието (министръ на Външнитѣ Работи и Исповѣданията) безъ долагание, и слѣдъ десетина минути бавенъе при него излѣзна да ми съобщити отговора на министра:

— Догдѣто не се уреди спорътъ на българитѣ съ грѣцката патриаршия, дума не може да става за отваряние на българска печатница въ Търново!

На това извѣртливо отказвание, на което и самъ Г-нъ Амияблъ се зачудваше, азъ трѣбваше да спрж всекой други опитъ. Но ето що се случи.

Печатарътъ на български книги въ Цариградъ арменецътъ Оадей Дивичиянъ¹⁾, който се интересуваше да знае за прѣд-

¹⁾ Печатницата на О. Дивичияна въ Цариградъ се откри по старанието на Огняновича съ първоначалното ѝ название: „печатница трудолюбивия пчели“, въ която и печатахъ първоначално само календарчета и буквари; по-сетитѣ „Настратинъ Ходжа“, „Любовникъ“, или „монтъ въ Цариградъ отъ любовь приключения“ и други такива дреболии. Имаше само църковни букви и тѣ изливани